

FOLKTEATERBETRAKTELSE

Här kommer några ord från skådespelaren Martin Pareto, där han delar med sig av 'Ett minne om teater och ljus.'

Sommarföreställningarna på träteatern var synnerligen speciella. Och fantastiska att vara en del av. Träladan var som ett rum som omfamnade alla. Publiken, skådespelarna och så ofta historien. Jag tänker ofta på dom ljusa momenten därifrån. Särskilt när det var värmebölja och solen legat på hela dagen. Taket och hela teatern blev liksom ett element. Det kunde vara varmt, fruktansvärt varmt! Svetten rann, publiken fläktade sig med sina sittunderlag och man öppnade dörrarna under föreställningarna för att släppa in luft. Ibland kunde det flyga in någon fågel som satte sig på nån träbjälke och kvittrade med.

Men även om det var så varmt var det som att alla, både publik och skådespelare, ville ta sig igenom historien och ta sig igenom den tillsammans. Inte bara trots värmen utan nästan... tack vare värmen. När föreställningen var klar gick man ut och kvällen var på väg in. Med sommarljuset. Det svalkade lite. Publiken dröjde sig kvar. Småpratade med varandra. Ljusnan låg spegelblank. Träden gick upp mot himlen och ner i vattnet. Hängde över vattnet. Det var som att kvällsgrönskan liksom trängde ner i vattnet och in bakom ögonhålorna. Och efter sådana kvällar var man mjuk och ödmjuk. Allt var bara vila.

